

potraviny měl dodati Rudolf M. jako druhá smluvní strana. Nešlo tedy při smlouvě o pořádání hostin žalobcem, nýbrž hlavním předmětem smlouvy bylo používání žalobci patřících místností zámeckých k dočasnému ubytování druhé smluvní strany a jejích hostů po dobu honů. Zcela nepřipadné jest srovnání sporného smluvního poměru s obědem nebo s večeří v restauraci. Stěžovatel přehlíží, že na oběd nebo na večeři může jíti do restaurace kdokoliv, kdežto v souzeném případě šlo o používání zámeckých místností žalobcových výhradně druhou smluvní stranou a jejími hosty, jimž žalobce podle smlouvy neměl jídla poskytovat. Na tom nezáleží, zda byla v úhrnné částce 5.000 Kč ročně zahrnuta též odměna za něco jiného než za propůjčení místností k užívání, neboť ustanovení § 1094 obč. zák. jest vyhověno tím, že v úhrnkovém platu bylo obsaženo také nájemné. I požadavku určení času podle § 1090 obč. zák. bylo vyhověno, bylo-li smluveno propůjčení zámeckých místností k užívání pro dobu pořádání honů Rudolfem M-em na velkostatku žalobcově. Z odstavce 4. písemné smlouvy, kde se mluví o »panu najímajícím«, jest konečně zřejmé, že i smluvní strany považovaly svou úmluvu za smlouvu nájemní. Ježto jde o rozepři z nájmu místností, jest pro ni podle § 83 j. n. příslušným soud, v jehož obvodu jest najatý předmět, takže námitka místní nepříslušnosti soudu byla zamítnuta právem.

Čís. 8889.

Ustanovení § 10 (1) vyr. ř. nepřekáží exekuci přeměnou zájemního popsání podle § 1101 obč. zák. v exekuci uhrazovací.

(Rozh. ze dne 19. dubna 1929, R I 222/29.)

Soud první stolice povolil k vydobytí peněžité pohledávky exekuci zabavením, uschováním a prodejem movitých věcí přeměnou zájemního popsání (§ 1101 obč. zák.). Rekursní soud exekuční návrh zamítl. Důvody: Stížnosti nelze upřítí oprávnění. Vyhláškou ze dne 10. července 1928 bylo o jmění povinného zahájeno vyrovnací řízení, které doposud není skončeno. Podle § 10 (1) vyr. ř. nemůže od zahájení řízení vyrovnacího pro pohledávku za dlužníkem na jeho jmění ani býti vyhlášen úpadek aniž lze na dlužnických věcech nabýti soudcovského zástavního práva. To platí i v tomto případě, kde jest žádáno o povolení mobilární exekuce přeměnou zájemního popsání. Tímto popsáním nenabyla vymáhající věřitelka zástavního práva soudcovského na popsanych věcech, nýbrž bylo jím jen určeno, na které předměty se vztahuje zákonné (zástavní) právo podle § 1101 obč. zák. Vzhledem k tomu, jest i exekuce přeměnou zájemního popsání podle § 10 (1) vyr. ř. nepřipustná a měl exekuční návrh býti zamítnut.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

Důvody:

Vymáhající strana právem napadá názor rekursního soudu, že ustanovení prvního odstavce § 10. vyr. ř., podle něhož po zahájení vyrovn-

nacího řízení nelze na dlužnickových věcech nabýti soudcovského práva zástavního, překáží povolení exekuce přeměnou zájemního popsání podle § 1101 obč. zák. Nejvyšší soud vyslovil a podrobně odůvodnil zejména ve svých rozhodnutích čís. 5199, 6524 a 7339 sb. n. s., na něž se pro stručnost poukazuje, že zákonné zástavní právo pronajímatelovo vzniká již vnesením svršků, že zájemním popsáním, jež má právní povahu prozatímního opatření, se jen zjišťuje, které věci byly tímto právem zatíženy již při vnesení, a že zákonné zástavní právo pronajímatelovo (§ 1101 obč. zák.) zůstává ve vyrovnacím řízení právem oddělným, pro které může být vedena exekuce i za vyrovnacího řízení (§ 11 (1) vyr. ř.).

Čís. 8890.

Bylo-li vybavení dcery přiměřené majetkovým poměrům rodičů v době sňatku, byla splněna jejich povinnost dáti jí přiměřené věno.

Rodiče nelze uznati povinnými dáti (doplniti) dceři věno rukou společnou a nerozdílnou, nýbrž povinnost ta jest uložena především otci a, je-li nemajetný, matce.

(Rozh. ze dne 19. dubna 1928, R II 128/29.)

A. K-ová obdržela při sňatku dne 29. ledna 1923 od rodičů věno 35.000 Kč mimo výbavu a kuchyňské zařízení v ceně 5.000 Kč. Žádosti její o doplnění věna soud první stolice vyhověl, rekursní soud návrh zamítl. **D ů v o d y :** Podle § 1220 obč. zák. mají rodiče dáti svým dcerám věno přiměřené svému stavu a jmění, při čemž nemá soudce pátrati po stavu jmění rodičů (§ 1221 obč. zák.). Uváží-li se, že rodiče v době sňatku navrhovatelky měli jmění v hodnotě 430.000 Kč, dále, že tímto jměním jsou pozemky, že rodiče jsou odkázáni na výtěžek z těchto pozemků, že jsou nezpůsobilí k práci, že mají mimo navrhovatelku ještě pět dětí, které nedostaly ani věno ani výbavu, jeví se býti věno ve výši 40.000 Kč úplně přiměřeným stavu a jmění rodičů v době sňatku navrhovatelky. K tomu přichází, že mezi věnem a povinným dílem podle § 788 obč. zák. jest jistá souvislost. Při soudním stanovení věna nesmí toto překročiti míru povinného dílu podle doby sňatku navrhovatelky (Ehrenzweig: Soustava II/2 str. 18).

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y :

Stěžovatelka vytýká předně, že jest nesprávné »zjištění« rekursního soudu, že se při žádosti o vyměření věna nemá pátrati po stavu a jmění rodičů. Pokud prý druhá stolice se brání pečlivému zjištění jejich majetkových poměrů, činí tak neprávem. Rekursní soud arcí uvádí na zmíněném místě svého rozhodnutí neúplně předpis § 1221 obč. zák., neboť praví, že soudce nemá pátrati po stavu jmění rodičů. Zákon však předpisuje, že soud má vyšetřiti okolnosti, ale bez přísného vy-pátrání stavu jmění. Ale rekursní soud nebrání ve svém rozhodnutí